

„Az Úr közel!”

ÖKUMENÉ

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2016. január

Ökumenikus imahét - 2016

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia és a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT) 2016. január 17. és 24. között újra ima-hétet hirdet a Krisztus-hívők egységéért.

A 2016-ös imahét témáját a lettországi keresztények dolgozták ki. Vezérigéje:

**„Arra hívatunk,
hogy az Úr nagy tetteit hirdessük!”** (1Pt 2:9.)

A magyar nyelvű segédanyag (liturgiai javaslatokkal, imádságokkal) letölthető a MEÖT honlapjáról (www.meot.hu)

Az Ökumenikus Imahét országos nyitóistentisztelete 2016. január 17-én, vasárnap 18 órakor lesz a Deák téri evangélikus templomban. Szent beszédet mond **Dr. Erdő Péter** bíboros, prímás, érsek és igét hirdet

Dr. Szabó István református püspök, a Zsinat lelkes elnöke.

Az ökumenikus istentiszteleten a MEÖT tagegyházak vezetői szolgálnak a liturgiában. Mindenkit szeretettel várunk!

Steinbach József elnök
Dr. Fischl Vilmos főtitkár

Újévi fohász 2016-ban

Mennyi mindenre
volt már tervem,
és vártam áldásod
arra, Uram!

De add, hogy
ebben az évben végre
a Te tervedre
bízam magam!

ÁMEN

Áhítatok január hónapra

Írta: Kapi Zoltán
ny. evangélikus lelkipásztor

Meddig még?

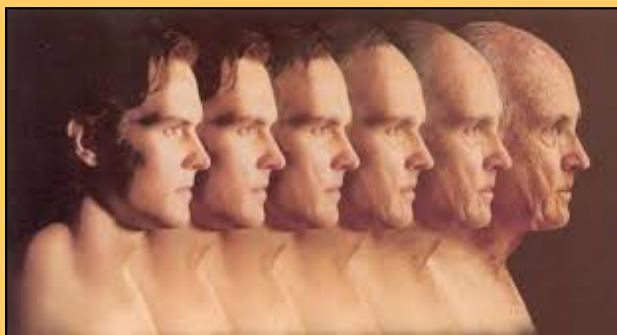
„Én most már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy. Ismerjétek el teljes szívetekkel és teljes lelketekkel, hogy nem vezett el egyetlen szó sem azokból az ígéretekől, amelyeket megígért nektek Istenetek, az ÚR. Mind beteljesedett rajtatok, nem vezett el abból egy szó sem. De, ahogyan beteljesedett rajtatok mindaz az ígélet, amelyet Istenetek, az ÚR megígért nektek, úgy fogja beteljesíteni rajtatok az ÚR minden fenyegetését is, amíg ki nem pusztít benneteket erről a jó földről, amelyet nektek adott Istenetek, az ÚR. Ha megszegitek Isteneteknek, az ÚRnak a szövetségét, amelyet ő rendelt nektek, ha elmentek, és más isteneket tiszteltek, és azok előtt borultok le, akkor föllángol majd ellenetek az ÚR haragja, és hamarosan kipusztultok erről a jó földről, amelyet nektek adott.”

(Józsúé 23,14–16)

Az újév kezdetén felvetődik a kérdés: *Meddig még?* Meddig tart még az út? Meddig mondhatjuk még amit láttunk és hallottunk?

„**Én most már elmegyek...**” – mondja Józsúé. Tompa Mihály *Új Simeonjában* is hasonló gondolatok kavarnak.

A vers, mondanivalójának meglepő tartalmával, színgazdagságával, mélységével mintegy összefoglalja érzéseinket, amelyek közvetlenül is megérinthetnek minket.

*Térdem remeg, hajam fehérlik,
Orcám redős... öreg vagyok!
S az új évet megértem ismét...
Nem vittek el bú, kor, bajok!
Az élet mintegy kérdi tőlem:
Mire vársz még? Minek vagy itt?
És tol, miképp a fán letolja
Az ifjú lomb a tavalyit.*

Ami fiatal korában nem érdekli az embert, az idősödve egyre inkább foglalkoztatja. A sok elvégzett munka, tapasztalat, esemény mennyire olvadhat szintézisbe?

Ahogy öregsünk, bölcsülünk? Vagy csak kisebbé leszünk? Kialakulhat-e a higgadt mentalitás, életvitel, amely mintául szolgálhat az utánunk jövőőknek?

Régen jobban készültek az emberek a halálra. A családtagoktól való elbúcsúzásra és a függőben maradt ügyek lezárására. Az örökség igazságos elosztása érdekében végrendeletet készítettek. Egy testamentum többnyire hitvallás is, hiszen írója benne megkísérli összefoglalni a hitről, a világról, magáról és más emberekről vallott felfogását. Így jut el hozzánk ezredévek távolából Mózes utódjának, Józsúénak a végrendelet-szerű vallomása és övéihez szóló intelme.

*Fenntartások és aggodalom nélkül
teszem le életemet a kezedbe.
Légy az éjjelem és a nappalom,
légy a jelenem és a holnapom!*

ÁMEN

Józsue testamentuma

„Én most már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy” (23,14) – ezzel az ünnepélyes mondattal kezdődik Józsue számadása. A veretes egyházi szókinccs mind a mai napig megőrizte azt a szép fordulatot, hogy aki megszületik, az **„elindul minden halandók útján”**.

Csak az életében Istenre tekintő ember tud méltósággal készülni a halálra. Józsue búcsúszavai sajátosan csengenek össze elhívásának egy-egy momentumával. Annak idején Isten küldte őt a szolgálatba, most ugyanő hívja vissza földi megbízását elvégzett szolgálóját. Talán éppen a kezdet és a vég ilyen összeérése miatt ismétli meg búcsúbeszédében azokat a szavakat, amelyekkel egykor őt indította el az Isten. **„Légy erős és bátor...”** – buzdította szolgálóját Isten az 1,6.7 szerint, mint ahogy 5Móz 31,7-ben a próféta is ezt helyezte Józsue szívére. Testamentumában pedig ezúttal Józsue kéri így híveit: **„Legyetek azért igen erősek...”** (23,6). Hasonlóképpen ismétlődik az, amit Isten Józsue-nak egykor a mózesi törvénnyel kapcsolatban mondott: **„ne térj el attól se jobbra, se balra”** (23,6). Józsue mint valami kincset őrizte meg elhívásának ezeket az ígéit, és íme, amikor indulnia kell, átadja övéinek. **Boldog az az ember, aki élete végéig megőrzi elhívása tényét!** Továbbadja az általa megannyi viharban megőrzött lángot*.

Az ilyen ember egyúttal környezetére, a másik emberre is tekint. Búcsúzása ezért nem keserves önsajnálát vagy öinigazolást lesz, hanem az itt maradók bátorítása és vigasztalása. Számosan őrzünk agyunkból és szívünkéből kitörölhetetlenül olyan emlékeket egy-egy haldoklóról, hogy gondolatai és utolsó szavai nem önmaga körül forogtak, hanem az itt maradókra irányultak. A költő, Nagy László immár legendássá vált utolsó televíziós interjújában üzent így a következő század emberének: **„Ha még lesz emberi arcuk, csókolom őket.”** Józsue testamentumának vezérszava is nem az „én”, hanem a „ti”.

Nem az ő személye a fontos, hanem az ügy, amelynek szeretetét másokra kívánná most átruházni. Ahogy ő egykor Mózesztől átvette a stafétabotot, úgy szeretné most maga is átadni másoknak a próféta küldetését. Mert emberek jöhetnek és mehetnek, de Isten ugyanaz marad. Egyetlen szó sem veszett el az ígéretek közül! Józsue olyan, mint egy megbízható katona. Amikor megkapja az obsitot, minden felszerelési tárggyal el tud számolni. Vagy olyan, mint egy hűséges raktáros: megőrizte a rábízott javakat, és amikor távozásakor leltárt készítenek, semmiben nem mutatkozik hiány. A pásztor vigyáz így a juhokra: minden egyes állat fontos a számára, egytől egyig el tud számolni velük.

*A nép, amely most még a sötétségben vándorol,
hamarosán meglátja a világgosságot ...*

*Felemelem tekintetemet az égbe,
megállok és figyelek,
mert Isten cselekszik!*

ÁMEN

**Olthatatlan fáklya* (D. Kapi Béla regénye Bornemisza Péter életéről)

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa Elnöksége nyilatkozata a párizsi terrortámadások kapcsán

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa megdöbbenéssel fogadta a párizsi terrortámadásokat. Együtt érzünk azokkal, akik gyászolnak, a megsérülteknek pedig gyógyulást kívánunk és imádkozunk azért, hogy a kialakult helyzetre Európában a felelős vezetők mielőbb megnyugtató megoldást találjanak.

*Steinbach József elnök
Dr. Fischl Vilmos főtitkár*

Józsué intelmei

Józsué szavai komoly intelmeket is tartalmaznak. Ahogy Isten beteljesítette ígéreteit, úgy fogja valóra váltani fenyegetéseit is. A választott nép honfoglalásának története azt bizonyítja, hogy Isten ígéretei megvalósultak, éppen ezért kell hallgatni a fenyegető beszédekre is, hiszen az Úr azokkal sem a levegőbe beszélt. Mikor teljesednek be a fenyegető prófécíák? Ha a nép a szövetséget megszegve idegen istenek előtt borul le, ha teret enged a pogány kultusznak és a bálványáldozatnak.

A választott nép életében az aranyborjú óta valóságos kísértésként jelentkezett a hitehagyásnak ez a veszedelme. Szavaival ellentmondást nem tűrően állítja a kétfelé sántikálókat választás elé: vagy az Urat szolgálják, vagy válasszanak maguknak más isteneket. Ezt követi a hitvallása: **„Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!”** (24,15) Vagy-vagy. Ez ma is a kérdés. Meddig sántikálunk még kétfelé?

Józsué testamentuma az egy Isten melletti megmaradásra és a szövetségi hűségre irányul. Világunk új pogánysága közepette mi is választási kényszerben vagyunk. Egyénileg és közösségi téren egyaránt önvizsgálatot kell tartanunk, nem vagyunk-e sokszor hitehagyók, nem válunk-e hűtlen szövetségessé, nem adunk-e teret Istentől idegen elveknek és praktikáknak.

Nem véletlenül mondjuk az Ótestamentumot ma Ószövetségnek is. Isten az özönvíz kataklizmája után szövetséget kötött Noéval, amelynek külső jele a szivárvány. Ábrahámmal ugyancsak szövetséget kötött az Úr, aminek a körümetélés volt a kézzelfogható jele. További fokozást jelent a Sínai-hegyi szövetségkötés, ahol immár igei kinyilatkoztatás alapozza meg a szövetséget Isten és népe között.

A bibliai üzenet arról szól, hogy Isten mindvégig megtartotta a szövetséget, most az emberen, a választott népen a sor, hogy ők is hűségesek legyenek. Ha ezt nem teszik, akkor az Úr – igénk szavával – kipusztítja őket arról a jó földről, amelyet éppen tőle kaptak. Ezért Izrael számára a megmaradást az jelenti, ha ragaszkodik az Úrhoz (23,8), ha *„teljes szívvel és teljes lélekkel”* vallják, hogy nem vészett el egyetlen szó sem az ígéretekből, akkor megmaradhatnak.

Az utolsó igevers figyelmeztetés. Aktuális fenyegetés ma is. *A mi üresen hagyott helyeinkre – családban, gyülekezetben, országban – idegenek ülhetnek, állhatnak.*

A költő vallomását folytatva:

*Ha most meghalnék, el nem érve,
Mit szívem oly buzgón remélt:
Nem tartanám hosszabbnak életem,
Mint egy kimúló kisdédét.*

Kicsi vagy nagy: örök kérdés az emberek között, a tanítványok is firtatják... A kistermetűek mókás ríposztja a velük incselkedőknek: *„Jóból a kicsi is elég.”* De nem centiben és kilóban mérik a dolgok igazi nagyságát, súlyát, értékét. Vannak pl. „nagy öregek”. S azok a társadalmak, családok, amelyek nem becsülik meg az idősebbeket, sokat veszítenek. A költő aztán a jövőbe tekint:

*Szép, szép leend az! Sok hasonlót
Nem szülnek évek, századok;
Oh, hogy e fényes, e dicső nap
Mivoltáról nem szólhatok!*

*Ne kérdezz a vágyaimról, a mozaikod egy darabja vagyok.
Ha megfelelő helyre teszel, a te kezeden fogok lakni.*

ÁMEN

Az ígéretek beteljesülnek

Igénkben ígéretekről van szó. Az egész Ószövetség legnagyobb ígérete a megváltó eljövetele. Sylvester János Újszövetség-fordításának szép előszavával:

*„Próféták által szólt rígen néked az Isten.
Az kit ígért, ímé, vígre megadta fiát.”*

A Józsué által megszólaltatott reménység beteljesedését Jézus Krisztus jelenti. Józsué műve Jézusban folytatódott. Közük van egymáshoz. Lényegében ugyanazt a zsidó nevet hordják, ami azt jelenti: **Isten a szabadító**.

„Én most már elmegyek...” – így kezdődött Józsué testamentuma. Jézusnak is így kellett szólnia: „elmegyek...”

Ám, míg Józsué – és Simeon – nem tért vissza, Jézus igen! Ő egyrészt azért ment el, hogy helyet készítsen nekünk, másrészt, hogy az idők végeztével dicsőségben visszatérjen. Az ő testamentuma ezért arra vonatkozik, hogy *ebben a köztes időben szeressük egymást, és maradjunk meg a hűségben mindhalálíg*.

Isten szeretetének jele volt Józsué működése. Amikor az már kevésnek bizonyult, egy nála is nagyobbat küldött el: egyszülött fiát, Jézus Krisztust. Isten üdvterve fogalmazódik meg az Ótestamentumban. Ám amikor Ő úgy látta jónak, úgy újította azt meg, hogy új szövetséget fogalmazott. Józsué testamentuma Jézusét készítette elő.

*S ha feltárul az áldozóknak
Ama szent csarnok kapuja,
S megzendül a győzelmi ének:
Halleluja! Halleluja!
Ha tömjénem javát az oltár
Izzó tüzére hintenem:
Elég, elég lesz,...! Vén szolgádat
Bocsásd el akkor, Istenem!
(ezt a versét 45 évesen írta Tompa Mihály 1862-ben)*

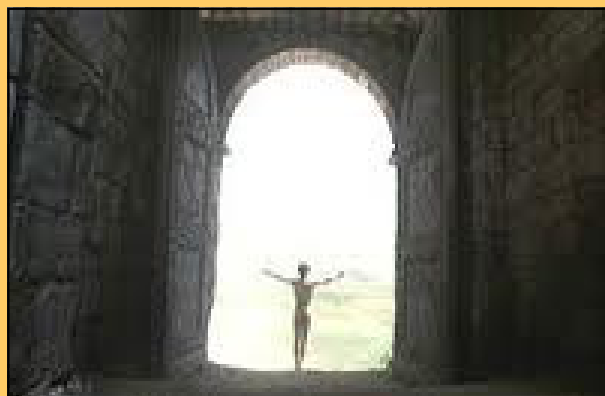
Emlékezünk Józsuéra – de *Jézusban reménykedünk*.

Beszélünk Józsuéről – de *Jézusra hallgatunk*.

Figyelünk Józsuéra – de *Jézusban hiszünk*.

*Rendeld szerető angyalaidat mindenkor mellénk és körénk. Szabadíts meg minket minden rossztól.
Szentlélek Isten, segíts meg minket végóránkon!*

ÁMEN

Felhívás!

Szeretettel várjuk hírlevelünkbe a gyülekezetek ökumenikus témájú híradásait - akár az Ökumenikus Imahéttel, akár más, helyi szervezésű eseményekkel kapcsolatban!

oikumene@meot.hu